

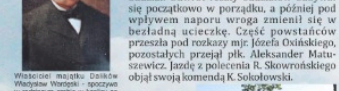
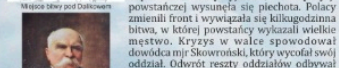
Lotnisko Kuciny - Dzierżanów

BITWA POD DALIKOWEM

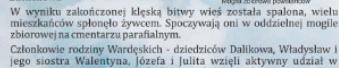
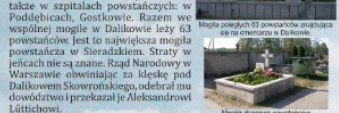
10 września 1853 r. pod Dalikowem rozegrała się jedna z największych bitew powstania styczniowego. Miała ona miejsce w polowie drogi między Dalikowem a Gajówką.

Dzień do nieoczekiwanego spotkania powstających oddziałów majora Roberta Skowrońskiego, kapitana Stanisława Szumińskiego, kapitana Konstantego Sokolowskiego i rotmistrza Magnusińskiego z dowodzoną przez generała Mikołaja Krasnokockiego grupą wojsk rosyjskich, składających się z 3,5 tysiąca żołnierzy piechoty, 2 szwadronów dragonów i 67 Czerkiesów. Połączona siła powstalców liczyła prawdopodobnie około 1070 ludzi.

Rosjanie zajęli pozycje w lesie i koło lasu. Oddziały powstańcze stały w polu przy wsi i długo czas skutecznie opierały się jeździe wrogą. Jazdę powstalców dowodził rtm. Magnuski. Najczynniejszym w walce był kpt. Szumiński. Gdy flinkierzy pomysłnie opierali atki nieprzyjaciela, z boku pozycji powstańcze wysunęła się piechota. Polacy zmienili front i wyżyłali się kilkugodzinna bitwa, w której powstalczy wyżyłali wielkie miastwo. Kryzys w walce spowodował dowódcę mjr Skowroński, który wycofał swój oddział. Odwrót reszty oddziałów odbywał się początkowo w porządku, a później pod wpływem naporu wroga zmienił się w bezładną ucieczkę. Część powstańców przeszła pod ręką Józefa Osińskiego, pozostali przejął płk. Aleksander Matu- szewicz. Jazdę i policenia R. Skowrońskiego objął swoją komendą K. Sokolowski.

Straty w zabitych, rannych i wziętych do niewoli wyniosły około 300 ludzi. W bitwie pod Dalikowem poległo 53 powstańców. Kilkunastu rannych zmarło także w szpitalach powstańczych: w Poddębicach, Gostkowie. Razem we wspólnej mogile w Dalikowie leży 63 powstańców. Jest to największa mogila powstańcza w Sieradzkim. Straty w jeńcach nie są znane. Rząd Narodowy w Warszawie obwiniając za klęskę pod Dalikowem Skowrońskiego, odebrał mu dowództwo i przekazał je Aleksandrowi Litwińcowi.

W wyniku załóżonej klęską bitwy wieś została spalona, wielu mieszkańców spłonęło żywcem. Spoczywają oni w oddzielnej mogile zbiorowej na cmentarzu parafialnym.

Członkowie rodziny Władysława - dziecięcych Dalikowa, Władysław i jego siostra Walentyna, Józefa i Julita wzięli czynny udział w powstaniu styczniowym. Władysław został ranny pod Czepowem.

Widok z lotniska Kuciny-Dzierżanów z przylotem samolotu - zdjęcie Romana Szumińskiego

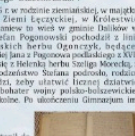
KAPITAN STEFAN POGONOWSKI Lotnisko Kuciny-Dzierżanów

Walczył w wieloletnich bohaterowie wojny polsko-bolszewickiej 1920 r. Był dowódcą batalionu 28 Pułku Strzelców Kamionkowych, zwanego "Dziśmi Łodzi".

Stefan Pogonowski

Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1914 z wzięty do niewoli. Uwolniony w Wilnie. Walczył w 1914 i 1915 r. w batalionie dowodzonego przez generała Stefana Pogonowskiego. Został skierowany na front mołdawski w obwodzie Jasielskim. W walce 17 lutego 1915 roku został dowódcą kompanii. W dniu 17 lutego 1915 roku został dowódcą kompanii. W dniu 17 lutego 1915 roku został dowódcą kompanii. W dniu 17 lutego 1915 roku został dowódcą kompanii.

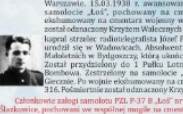
Zdjęcie z okresu wojny polsko-bolszewickiej

Walczył z Niemcami pod Modłoczinem, nad Wilką, nad rzeką Jagiwiągą, pod Fostawem i Poga. Po wybuchu rewolucji bolszewickiej w Rosji udał się do Włocławka, gdzie jako szeregowiec walczył w 10 Pułku Strzelców. Następnie walczył w 10 Pułku Strzelców. Następnie walczył w 10 Pułku Strzelców. Następnie walczył w 10 Pułku Strzelców.

Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej.

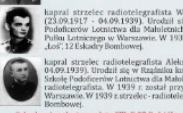
LOTNICY

Członkowie załogi samolotu PZL P-37 B „Łoś” nr 72.18 (szeregowo nad wojsk Generał porucznik obserwator Zdzisław Białoszycki, Górnika, [10.11.1912 - 04.03.1939], obserwator Szkoły Podchorążych Pieluch w Białoszy, mianowany rotmistrz do lotnictwa radzieckiego jako obserwator w CWU-L w Dalikowie. Po ukończeniu szkolenia przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie, 15.03.1936 r. mianowany na porucznika. Zestrzelił na samolocie „Łoś”, pochowany na cmentarzu w Gierzynie. Po wojnie ekshumowany na cmentarz wojenny w Łęczycy pod nr 317. Pośmiertnie został odznaczony Krzyżem Walecznych.

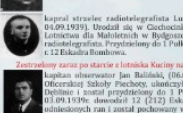
Zdzisław Białoszycki

Porucznik obserwator Kazimierz Witold Żakowski, [08.11.1905 - 04.09.1939], urodził się w Krynku, wojsk. wierszowski, syn Konstantego i Gabrieli z domu Zawadzki. Absolwent SPK w Dalikowie (8 promień), mianowany podporucznikiem 15.08.1934 r. Instruktor w SPJdM. Przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie, 15.08.1937 r. mianowany na porucznika. W 1939 r. dowódca klucza (pluton) obserwator PZL P-37 B „Łoś”, 12 Eskadry Bombowa.

Kazimierz Witold Żakowski

Strzelec radiotelegrafista Władysław Dominik Kramarczyk, [23.09.1917 - 04.09.1939], urodził się w Jawornem. Absolwent Szkoły Podchorążych Lotnictwa dla Młodszych w Bydgoszcy, przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie. W 1939 r. strzelec pilotowy PZL P-37 B „Łoś”, 12 Eskadry Bombowa.

Władysław Dominik Kramarczyk

Strzelec radiotelegrafista Aleksander Szepowski, [23.04.1910 - 04.09.1939], urodził się w Rzeczynie koło Ostrowa Mazowieckiego. Uczeń Szkoły Podchorążych Lotnictwa dla Młodszych w Bydgoszcy, przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie. W 1939 r. strzelec pilotowy PZL P-37 B „Łoś”, 12 Eskadry Bombowa.

Aleksander Szepowski

Strzelec radiotelegrafista Marian Gągeł, [1910 - 04.09.1939], absolwent Szkoły Podchorążych Lotnictwa dla Młodszych w Bydgoszcy, przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie. W 1939 r. strzelec pilotowy PZL P-37 B „Łoś”, 12 Eskadry Bombowa.

Marian Gągeł

Strzelec radiotelegrafista Łucjan Zimmerman, [03.04.1910 - 04.09.1939], urodził się w Gostkowie. Absolwent Szkoły Podchorążych Lotnictwa dla Młodszych w Bydgoszcy, przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie. W 1939 r. strzelec pilotowy PZL P-37 B „Łoś”, 12 Eskadry Bombowa.

Łucjan Zimmerman

Strzelec radiotelegrafista Józef Pichler, [06.08.1900 - 05.09.1939], absolwent Oficerskiej Szkoły Pieluch, ukończył kurs obserwatorów w CWU-L w Dalikowie i został przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie. Od 16.09.1936 dowódca 12 (112) Eskadry Bombowa. Zmarł w wyniku katastrofy samolotu „Łoś” podczas wylotu z lotniska na Cmentarzu Wojowym (44) - Dąb, odznaczony pośmiertnie Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari nr 12487.

Józef Pichler

Strzelec radiotelegrafista Jan Karimierz Lebkędyk, [19.01.1911 - 04.09.1939], urodził się w Dalikowie. Absolwent Szkoły Podchorążych Pieluch w Białoszy, ukończył kurs obserwatorów w CWU-L w Dalikowie. Został przydzielony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie. Po wojnie ekshumowany na cmentarz wojenny na Cmentarzu Wojowym (44) - Dąb, odznaczony pośmiertnie Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari nr 12487.

Jan Karimierz Lebkędyk

Samolot „Fokker 3m”

W czasie na terenach, do których należało pole wylotów, powstała Spółdzielnia Produkcyjna Madsjo. Lotnisko zostało wykorzystane jako pole uprawne. Obecnie teren jest w posiadaniu prywatnej właścicielki.

Rozbity PZL P.37 „Łoś”